

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D.

a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **H. K.**
bytem K. 507/50, B.
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.10.2016, č.j. MV-82932-4/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3.10.2016, č.j. MV-82932-4/SO-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“),

ze dne 22.5.2014, č.j. OAM-41527-24/DP-2012, jímž byla podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

2. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že pokud se žalobce nedostavil k výsledku, z účasti na výsledku se neomluvil a ani později neuvedl žádný důvod, který by mu v jeho účasti bránil, a neučinil tak ani žalobcův zástupce, byl naplněn důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle prvostupňového orgánu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví důvody pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž na povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců toto ustanovení použije obdobně; protože v případě povolení k dlouhodobému pobytu správní orgán provádí výslech, je zřejmé, že § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dopadá i na případy, kdy se žadatel nedostaví k výsledku. Žalovaná závěry prvostupňového orgánu potvrdila.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá, že nedostavení se k výsledku v případě, kdy žalobci nebylo doručeno předvolání do vlastních rukou, nýbrž opakovaně fikcí podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nemůže být důvodem zamítnutí žádosti, protože žalobce se o výslechu vůbec nedozvěděl. Podle žalobce § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců upravuje situace, kdy se cizinec nedostaví na požádání k pohovoru, nikoli kdy se nedostaví na předvolání k výsledku; proto bylo předmětné ustanovení aplikováno nesprávně. Termíny „pohovor“ a „výslech“ nejsou synonyma, nýbrž se jedná o odlišné procesní postupy se samostatnou právní úpravou (§ 57 odst. 2 a § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
4. Podle žalobce se § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vztahuje pouze k těm částem § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které stanoví procesní postup správního orgánu při neudělení víza. Hmotněprávní podmínku nedostavení se k pohovoru správní orgán nemůže svévolně rozšiřovat na nedostavení se k výsledku. Pokud zákon o pobytu cizinců spojuje s nedostavením se k výsledku bez řádné omluvy následek v podobě zamítnutí žádosti, činí tak výslovně. V případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu však s nedostavením se k výsledku možnost zamítnutí žádosti nespojuje, a proto je rozhodnutí nezákonné. V případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu lze při nedostavení se k výsledku použít pouze pořádková opatření podle § 60 a 62 správního řádu.
5. Žalobce dále namítá, že pokud žalovaná bez bližšího odůvodnění cituje část rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.12.2011, č.j. 11 A 252/2010-41, tak uvedená citace nereaguje na odvolací argumenty žalobce.
6. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na svém stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.

8. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
11. V projednávaném případě je rozhodnou otázkou, zda prvostupňový orgán postupoval správně, pokud zamítl žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s odkazem na skutečnost, že se žalobce bez omluvy nedostavil na předvolání k výsledku.
12. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce, kterému bylo vydáno dlouhodobé vízum k pobytu za účelem studia s platností od 20.1.2012 do 17.7.2012, podal dne 11.7.2012 u prvostupňového orgánu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
13. Dne 4.3.2013 žalobce doložil prvostupňovému orgánu potvrzení o studiu na Vysokém učení technickém v Brně, fakultě podnikatelské, a dále doklad o zajištění ubytování na adrese Kounicova 507/50, Brno. Dne 14.8.2013 doložil žalobce jednotné potvrzení o přijetí ke studiu přípravného jazykového kurzu na Vysokém učení technickém v Brně, institutu celoživotního vzdělávání ze dne 13.8.2013. Podle oznámení Vysokého učení technického v Brně, institutu celoživotního vzdělávání ze dne 8.1.2014, doručeného prvostupňovému orgánu dne 15.1.2014, žalobce nenastoupil na přípravný jazykový kurz.
14. V „Předvolání k výsledku“ ze dne 4.3.2014, č.j. OAM-41527-18/DP-2012, prvostupňový orgán vyzval žalobce, aby se dne 1.4.2014 dostavil k výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce byl poučen o tom, že pokud se bez vážného důvodu na předvolání nedostaví, bude jeho žádost zamítnuta. Dále byl poučen o možnosti uložení pořádkové pokuty dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu a o možnosti předvedení dle § 60 správního řádu. Předvolání k výsledku bylo žalobci doručeno fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu dne 17.3.2014. O výsledku žalobce byl vyrozuměn také zástupce žalobce, advokát Mgr. Marek Sedlák („Vyrozumění“ č.j. OAM-41527-19/DP-2012, doručené zástupci žalobce dne 6.3.2014). V „Omluvě z neúčasti na výsledku“, doručené prvostupňovému orgánu dne 1.4.2014, zástupce žalobce uvedl, že omlouvá neúčast žalobce u nařízeného výsledku s ohledem na skutečnost, že mu bylo sděleno, že žalobce nepřevzal předvolání k ústnímu jednání.
15. V „Předvolání k výsledku“ ze dne 2.4.2014, č.j. OAM-41527-21/DP-2012, prvostupňový orgán opětovně vyzval žalobce, aby se dne 28.4.2014 dostavil k výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce byl poučen o tom, že pokud se bez vážného důvodu na předvolání

nedostaví, bude jeho žádost zamítnuta. Dále byl poučen o možnosti uložení pořádkové pokuty dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu a o možnosti předvedení dle § 60 správního řádu. Předvolání bylo žalobci doručeno fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu dne 14.4.2014. O výsledku žalobce byl vyrozuměn také zástupce žalobce, advokát Mgr. Marek Sedlák („Vyrozumění“ č.j. OAM-41527-22/DP-2012, doručené zástupci žalobce dne 3.4.2014). Ve „Vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim“ ze dne 29.4.2014, č.j. OAM-41527-23/DP-2012, doručeném zástupci žalobce dne 2.5.2014, byl žalobce dále vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim.

16. Z § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně mimo jiné § 56 zákona o pobytu cizinců vztahující se k dlouhodobému vízu.
17. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 tohoto zákona, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
18. Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
19. Namítá-li žalobce, že pojmy „pohovor“ a „výslech“ nejsou synonyma a že zákon o pobytu cizinců s nedostavením se k výsledku bez řádné omluvy nespojuje zamítnutí žádosti, tak s touto námitkou zdejší soud nesouhlasí.
20. Pojem „pohovor“ je ve vztahu k dlouhodobému pobytu obsažen v § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je zastupitelský úřad oprávněn provést pohovor se žadatelem o dlouhodobé vízum; jde-li o žadatele o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, zastupitelský úřad provede pohovor vždy, a to zejména s cílem zjistit bližší skutečnosti týkající se uváděného účelu pobytu na území. O provedeném pohovoru zastupitelský úřad sepíše záznam, který obsahuje zejména údaje umožňující identifikaci žadatele, vyličení průběhu pohovoru, datum, jméno a příjmení nebo služební číslo a podpis osoby provádějící pohovor a podpis žadatele.
21. Jak již zdejší soud dříve judikoval (rozsudek ze dne 18.1.2017, č.j. 62 A 27/2015-36, či ze dne 29.3.2018, č.j. 30 A 158/2016-52), na pojmy „pohovor“ a „výslech“ je třeba nahlížet z materiálního hlediska toho, co je jejich účelem pro správní řízení, a nikoli vycházet pouze z použité terminologie zákona, tedy formalisticky. V obou případech se jedná o způsob, jakým správní orgán (prvostupňový orgán či zastupitelský úřad) získává informace o žadateli, které nevyplývají z obsahu žádosti či přiložených listin, nebo kdy je třeba tyto informace od žadatele opětovně ověřit. Oba termíny tak mají pro účely zákona o pobytu cizinců tentýž význam. Nedostavení se k výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu tak má stejné následky jako nedostavení se k pohovoru ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle zdejšího soudu z § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze dovozovat, že se vztahuje pouze k některým částem § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak uvádí žalobce.

22. Jestliže žalobce namítá, že pohovor je možné provést pouze ve vízovém řízení, zatímco výsledk takto v řízení pobytovém, přičemž v opačném případě by se jednalo o nezákonné a procesně nepoužitelné úkony, tak v posuzovaném případě je podstatné, že žalobce se na předvolání nedostavil k výsledku, a to v rámci řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

Pokud se o pohovoru ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců sepisuje záznam, zatímco v případě výsledku podle § 169 odst. 2 tohoto zákona protokol o výsledku, tato procesní odlišnost neposkytuje oporu pro to, aby oba pojmy mající tentýž význam byly ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců rozlišovány, a to tím spíše, odkazuje-li citované ustanovení zákona na nedostavení se k pohovoru na požádání jak zastupitelského úřadu, tak prvostupňového orgánu, v jehož případě pojem pohovor v zákoně o pobytu cizinců použit není.

23. V případě výsledku a pohovoru se jedná z materiálního hlediska o stejné pojmy, které mají pro účely zákona o pobytu cizinců tentýž význam, proto lze s odkazem na § 46 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců dovodit, že pro výsledek provedený v rámci řízení o povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vztahující se k dlouhodobému vízu. Proto nelze přisvědčit žalobcově námitce, že zákon o pobytu cizinců s nedostavením se k výsledku bez řádné omluvy výslovně nespojuje zamítnutí žádosti.

24. Pokud žalobce namítá, že žalovaná k žalobcově odvolací argumentaci pouze bez bližšího odůvodnění cituje část rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.12.2011, č.j. 11 A 252/2010-41, která však na argumenty žalobce nereaguje, tak k tomu zdejší soud uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí k námitce žalobce, že „pohovor“ a „výsledek“ nejsou a z povahy věci nemohou být synonyma pro týž úkon, citovala závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.12.2011, č.j. 11 A 252/2010-41, a sice že „...výkladem obsahu pojmu „pohovor“ a „výsledek“ lze dospět k závěru, že tímto obsahem je jedno a totéž – způsob, kterým správní úřad zjišťuje bezprostředně od účastníka správního řízení informace, které buď samy o sobě nevyplynou z obsahu žádosti a příloh k ní přiložených, nebo jsou nezbytné pro jejich ověření či doplnění.“. Podle zdejšího soudu žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na předmětnou část rozsudku s tím, že prvostupňový orgán postupoval správně, pokud zamítl žádost žalobce podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože se žalobce nedostavil bez omluvy na příslušné pracoviště prvostupňového orgánu bez řádné omluvy k výsledku. Takovou argumentaci považuje zdejší soud za dostačující.

25. Pokud žalobce uvádí, že o konání výsledku nevěděl, a namítá, že předvolání k výsledku mu nebylo doručeno do vlastních rukou, tak ani tuto námitku zdejší soud nepovažuje za důvodnou. Předvolání k výsledku ze dne 2.4.2014, č.j. OAM-41527-21/DP-2012, bylo žalobci doručováno na adresu, kterou žalobce uvedl jako adresu svého bydliště v oznámení změny adresy bydliště doručeném prvostupňovému orgánu dne 22.10.2013. Z obálky připojené k předvolání k výsledku ze dne 2.4.2014, č.j. OAM-41527-21/DP-2012, plyne, že žalobce nebyl na dotčené adrese zastižěn, a byl proto vyzván k vyzvednutí zásilky, kterou si však v úložní době nevyzvedl. Žalobce měl tedy možnost se s obsahem předmětné

písemnosti seznámit, nadto o předvolání žalobce k výsledku byl vyrozuměn též zástupce žalobce, jemuž bylo vyrozumění o konání výsledku doručeno do datové schránky dne 3.4.2014. Zástupce žalobce mohl doručit správnímu orgánu omluvu s uvedením konkrétních důvodů, které žalobci v dostavení se k výsledku brání.

26. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

27. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byla žalovaná. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. prosince 2018

David Raus v.r.
předseda senátu